

meer kunnen doen! Ik zal veel te ver weg zijn om me nog met jullie te bemoeien, je moet je maar zoo goed mogelijk in je lot zien te schikken. Maar ik moet vriendelijk tegen ze zijn» dacht Alice, «anders willen ze misschien niet gaan, waar ik heen wil! Laat me eens kijken: ik zal ze ieder Kerstmis een paar nieuwe laarzen geven».

En ze overlegde verder bij zich zelve, hoe ze het aan zou leggen. «Die moeten met den bode bezorgd worden», dacht ze «en hoe leuk zal het zijn, cadeautjes te sturen aan z'n eigen voeten! En wat zullen de adressen er komisch uitzien!

Den Weledelen Heer Rechtervoet van Alice,

Haardkleedje,

bij den Haard.

(met Alice's hartelijke groeten).

Och, och, wat een onzin praat ik toch!»

Op dat oogenblik stiet ze haar hoofd tegen het plafond van de zaal. Ze was dan nu ook meer dan negen voet hoog, en ze nam fluks het gouden sleuteltje en haastte zich daarmee naar de tuindeur.

Arme Alice
gaan liggen
den tuin te
komen, wel,
Ze ging zitten

«Je moest
meid als jij,
huilen! Hou
Maar ze ging
tranen stortte
heen was, om
vloer der zaal

Na een paar
zacht getripp
haar tranen o
het witte kon
met een paar
en een waai
aanstappen, t
o, wat zal de
zoo lang hel
zoo wanhop
wien ze om
dicht bij haar
stem: «Och,